

dre Mænd i Kolding paa en Reise til Apenrade i Bøvnings-Anliggender, traf flere Frivillige; iblandt disse en fra Slagen, som var Kjøbmand, en anden fra Hjørring, som var Student, en tredje var fra Viborg, en fjerde en Landmand, fra Thy. Disse kom saaledes allerede den 3die April fra Landets forskellige Kanter til Kolding og søgte til de Autoriteter, som der havde deres Sæde, navnlig Generalcommandoen for Nørrejylland, og en derværende General havde med Bøvnningen at gjøre, men intetsteds kunde de blive placerede, de bleve tilbageviste med den Bemærkning, at man ingen Ordre havde til at modtage dem, og bleve henviste til Armeen, som den Tid laa ved Apenrade. En af dem befandt sig i den Situation, at han kun ved Understøttelse kunde fortsætte sin Reise; vi traf ham atter i Apenrade, og han fortalte os at han havde haft temmelig megen Bæmselighed ved at blive ansat. Det er factisk, og det mener jeg er et Beviis for, at der ikke var truffet saadanne Foranstaltninger, at det i hiint Tarens Døielik var nogen let Sag for de Frivillige at faae Ansættelse.

Jeg vil nu tillade mig at komme tilbage paa det Punkt, som jeg før yttrede mig om, nemlig med Hensyn til de frivillige Corpser. Da den ærede Krigsminister har henstillet Spørgsmaalets Afgjørelse til Thinget, forekommer det mig, at det er af Bigtighed, at det oplyses, hvorledes Uendningsforlaget skal forstaaes, om nemlig saadanne Frivillige, som have tjent under de frivillige Corpser, som dengang bleve oprettede, skulle ansees for at have været i militair Tjeneste. Saavidt jeg skjønner maa dette antages, da de have staaet under militair Commando og idetmindste for endeel erholdt Lønning, Sold og Dvarteer, og i det Hele staaet paa lige Bilkaar med andre Militaire, kun med den Forskiel, at de vare bleyne udrustede og havde erholdt deres Mundering og Armatur fra de vedkommende Communer. Men fra det Døielik af, de vare marscherede fra Hjemstedet, stode de, saavidt mig bekjendt, aldeles under militair Befaling saavel i Almindelighed som i Særdeleshed. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den høitærede Formand, om der herom kan see nogen

Afstemning, for at Uendningsforlagets Betydning kan vides.

Formanden: Dette kan vistnok ikke være Gjenstand for Afstemning, men den nærmere Bedømmelse af Forslagets Betydning, dersom det bliver antaget, er Noget, som maa være overladt til de Autoriteter, der ville have at bringe Loven i Udførelse.

Krigsministeren: Jeg maa tillade mig at henstille til det ærede Thing, om det er parlamentarisk, at en Landstingsmand gjør til Gjenstand for Discussion her de Samtaler, han har havt med den forrige og ikke her tilstedeværende Krigsminister, som altsaa ikke kan svare paa de indirecte Beskyldninger, der gjøres mod ham.

Blechingberg: Da det er en Forespørgsel fra min Side, der har givet Anledning til, at denne Sag har taget den Reining, den nu har faaet, har jeg ikke kunnet Andet, end med særdeles Interesse imødekomme de Forslag, der ere fremkomne fra de ærede Amendementsstilleres Side. Efter den Erklæring, der er givet fra Ministeriets Side, kan jeg ikke tvivle om, at jo et af disse Forslag vil vinde Thingets Bisald. Det er heller ikke store Ting der er Tale om; der tales ikke om Afslag i Garnisonstjenesten, men der er kun Tale om Afslag i Vedkommendes Tjeneste i Slutningen, og den høitærede Minister har gjort opmærksom paa de særegne Grunde, som foranledige, at Gjenstanden forsaavidt er af mindre Betydning. Jeg betragter det altsaa mere som en Paaskjønning fra Fædrelandets Side til de unge Mænd, hvis Begeistring i Aaret 1848 førte dem under Fanerne, og jeg tvivler ikke om, at naar Sagen sees fra dette Synspunkt, maa enhver anden Betænelighed bortfalde ved at gaae ind paa et af disse Forslag. Naar jeg da skulde yttre mig for et af disse Forslag, vilde jeg foretrække det subsidiaire for det principale. Det lader sig nemlig ikke nægte, at man ligesaagodt kan være udsat for Livsfare under en Fægtning som under et Slag; det kan heller ikke nægtes, at den Frivillige i flere Fægtninger, maaskee gjentagne Gange, maaskee i overordentlig Grad, kan have været udsat for Livsfare, maaskee være bleven saaret, maaskee saaret i en betydelig Grad, dog uden at have deeltaget